

Slepec.



Ozrite deca se na mé,
Naj gane reva vam sercé!
Nekdaj bogat sem bil in lep
Kot vi, a zdaj sem revež slep!
Prelačen, star in ves bolán:
Ne idite merzli na stran!

Kot vi sem bil nekđaj lehák,
In čerst in zdrav in lep junák;
Pri vinu, igri vse nočí
Sedéal sem s továriši,
In tam sem bil vse zaigrál,
Da krajcar več mi nij ostal!

Se vé, da zdaj več ne igrám,
Piščalko sámó še imam;
Nikjer prijateljév več ni
Ta psiček je tovariš mi;
On z mano borno juho jé,
K'jo britke bélijo solzé.

Poprej, ko zapustite me,
Oméči naj vam se sercé;
In dajte košček kruha mi,
Ki revež sem na stare dni,
Da slepo v solzah vse okó
Zastonj prosilo vas ne bó! —

Matej Stergár.

Zakaj Boga ne vidimo.

„Rad bi samo jedenkrat videl Boga,“ rekel je Tonček materi, ko sta se na sprehod napravljala.

„A zakaj bi Boga rad videl?“ reče mati smehljaje se, ter poboža svojega ljubčeka.

„Ker je tako lep, tako veličasten, zato bi ga rad videl. On je ustvaril vse, kar je lepega in krasnega po vsem svetu; koliko lepši in veličastnejši mora biti še le on sam! O da bi ga mogel samo za pol minute gledati!“

„Fantič moj!“ reče mu mati, „ali bi mar mogel gledati toliko lepôte, da ne bi oslepel?“

„Gledal bi ga, gledal Boga; saj vselej radi gledamo to, kar je lepega!“

„Nu pa ídi z menoj, da ti pokažem Boga,“ reče mati, in pelje otroka na ravno polje. Na nebu je svetilo sonce v vsej svojej lepoti, in jasen zrak se je tresel vročine. Lep je bil dan; bilo je ravno o póludne.

„Poglej v solncé, in oglédi si je'za pol minute,“ rečejo mati, in pokažejo na nébes. Tonček pogleda, kamor mu mati pokažejo, a naglo si z rokama oči zatisne, rekoč: „v solnce gledati ne morem.“